

New York Timesi bestsellerite autor

RaeAnne Thayne

Mereklaasimaja

Originaali tiitel:
RaeAnne Thayne
The Sea Glass Cottage
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või fiktiivsed ning igasugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Raili Puskar
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2020 by RaeAnne Thayne
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E01386921
ISBN 978-9949-82-687-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Mil iganes minult palutakse, et ma kirjutaksin oma raamatule tänusõnad ja pühenduse, valdab mind tohutu tänulikkus kõigi nende vastu, kelle abiga mul on õnnestunud viia ellu oma esialgne toores idee, mille tulemusena lugejad saavad hoida käes valmis raamatut. Nagu ikka, olen ma väga tänulik oma toimetajale, imelisele Gail Chasanile (ja tema imetusväärsele assistendile Megan Broderickile); oma visale agendile Karen Solemile; Sarah Burninghamile ja tema töökale tiimile suhtekorraldusfirmas Little Bird Publicity, kes aitavad mul väsimatult edastada sõnumit minu raamatute kohta; Liza Wrayle ja tema turundustiimile Harlequinis; minu assistentidele Judie Bouldryle ja Carrie Stevensonile, kes hoiavad mind järje peal; ja kõigile teistele Harlequinis kunstiosakonnast (vapustavate kaante eest) kuni toimetajate, müügimeeskonna ja kõigi teisteneni välja, kes on jäänud siinkohal mainimata.

Nagu ikka, olen ma tänuvõlglane oma kangelasliku abikaasa ja kolme lapse ees, kel on kuidagimoodi õnnestunud taluda juba rohkem kui kuuekümne raamatu kirjutamise käigus hullumeelsust, mis kaasneb tähtaegadest kinni pidamisega. Ma armastan teid väga.

Ja kõige lõpuks: käesolev raamat poleks olnud võimalik ilma kolme kalli sõbra abita, kes aitasid mul näha võimalusi. Jill Shalvis, Marina Adair ja Joan Swan, ma ei jõua teid küllalt tänada.

Meie hiljuti leitud perele Shane'ile, Ryanile ja Bradile. Tänu teie valmidusele oma südamed avada on meie elu igavesti muutunud.

Esimene peatükk

OLIVIA

Ta saab sellega hakkama!

Olivia Harper lähenes kohvikule, mis asus teisel pool tänavat tema Lower Queen Anne'i rajooni kodust Seattle'is.

Kohvik ei kuulunud just ta lemmikpaikade hulka. Siinsed ettekandjad kippusid olema ebaviisakad, road kõrbenud ja võrreldes ühe teise, pisut eemal paikneva kohvikuga, oli siinne kohv maitsetu. Kuigi kohvik kandis nime Kozy Kitchen, mis oleks nagu pidanud viitama, et õhustik on õdus ja toidud maitsvad, polnud see söögikoht ka eriti õdus: vinüülkate laudadel oli pragunenud ja seinad oleks tulnud juba kümne aasta eest üle värvida. Kitchen – ehk köök – nagu siitkandi rahvas seda kutsus, oli liiga väsinud väljanägemisega ja räpane, et tõmmata ligi sülearvutite, lontis kootud mütside ja hoolikalt püगतud habemetega hipstereid.

Aga praegu vastas see Olivia vajadustele. Ta seisatas ukse taga, ignoreerides vihmasabinat ja möödujaid, kel oli kiire märksa põnevamatesse ja tähtsamatesse kohtadesse kui see allakäinud söögikoht.

Olivia sisetunne käskis tal panna jooksu ja minna tagasi koju, ronida voodisse ja tõmmata tekk üle pea.

Tema olukorras oleks iga teine normaalne inimene sama tundnud, sest ta oli viie päeva eest elanud läbi sündmused, mis olid keeranud ta elu täielikult pea peale.

Olivia reaktsioonis polnud midagi ebatavalist. Ta oli olnud viie päeva eest ühes teises söögikohas tunnistajaks julmale kallaletungile ja läbielatu oli avaldanud talle nii ränka mõju, et hommikuti ärgates tundis ta ikka veel maha läigatanud kohvi, vere ja hirmu lõhna.

Ta sulges silmad, kõrvus endiselt kajamas barista karjed ja teda ründava narkari raevunud hüüded ning ta enda hirmunud hingamine.

Ta tundis endiselt – laua all kõssitades, püüdes olla nähtamatu – põlvede all põrandaplaate, seda, kuidas istmekate pressis talle selga.

Kuni nädala eest toimunud sündmuseni polnud Olivial aimugi, kui kohutav argpüks ta on.

Kui ta oleks sattunud selle peale mõtlema, kuigi ausalt öelda polnud ta seda teinud, oleks ta arvanud, et ta on sedasorti inimene, kes on ohu korral alati valmis sekkuma. Et ta on sedasorti inimene, kes tõmbaks lapse kihutava auto eest ära või hüppaks hätta jäänud ujujat päästes järve või takistaks julmurit, kes kiusab endast väiksemat.

Et ta on sedasorti inimene nagu ta armastatud isa, kes oli andnud teisi päästes oma elu.

Aga kui saabus hetk kedagi aidata, polnud tema teinud teise inimese aitamiseks mitte midagi muud peale selle, kui oli roninud hirmust halvatuna laua alla ja valinud hädaabinumbri.

Ta tundis veel viis päeva hiljemgi meeletut häbi. Tal oli vastik meenutada, et tema ei teinud mitte midagi, kui too narkar tulistas õhku ja peksis baristat relvaga.

Oliviati oli vallanud meeletu kihk kohvikust põgeneda ja abi otsida, aga ta oli kartnud isegi seda teha, sest tal polnud aimugi, kas relvas on veel mõni kuul alles.

Tundus, nagu oleks kallaletung kestnud tunde, kuigi tegelikult olid barista ja üks naine, kes võis olla umbes sama vana nagu Olivia ema, teinud õudusele mõne hetkega lõpu.

Klient, kes oli just sisenenud tühja kohvikusse, oli hetkega tajunud, mis sünnib, ning ilmutanud jõudu ja vaprust, mis olid Olivia täielikult hüljanud. Selle asemel, et tormata kohvikust välja, oli naine jooksnud baristale appi, karjudes narkarile, et too lõpetaks.

Ehmunud mees oli tõmbunud hetkeks pisut tagasi. Sellest piisas, valu pärast nuttev läbi pekstud verine barista jõudis haarata kohvikannu ja läigatada selle tulikuuma sisu mehe pihta.

Olivia kuulis kõrvus ikka veel mehe raevunud röögatust ja tema kõne peale kohale jõudnud politseiniku korraldust, et kõik viskuksid maha.

Viis minutit hiljem oli kõik möödas, aga Olivia oli seda mitu päeva läbi elanud. Teda häiris, et ta oli käitunud kohutava argpüksina.

Steve Harper oleks tütre pärast häbi tundnud.

Üllatav, kuidas üks inimene võib end petta. Olivia oli arvanud kogu aja, et ta on tugev ja otsusekindel ja suudab olukorda valitseda.

Oma elu teatud valdkondades võib-olla tõesti. Ta oli ju kolinud kaheteistkümne aasta eest ülikooli minnes California põhjaosas paiknevast kodulinnast ära. See oli eeldanud jõudu. Ja ta oli ehitanud õhtuti pärast päevatööd üles sotsiaalmeediaturundusfirma, töötanud kõik õhtud ja nädalavahetused ning nüüd olid tal kliendid üle kogu maailma.

Loomulikult tundis ta hirmu ja kartis astuda otsustavat sammu loobuda päevatööst ja elatuda üksnes oma firma kasumist. Ta tegi endiselt pikki päevi ühes suures meditsiinitarvikute firmas IT-spetsialistina, sest palk oli hea ja boonused super – kuigi ta endine kihlatu töötas sama firma administratsioonis ja tegi ta elu tarbetult keeruliseks üksnes sellepärast, et Olivia oli kihluse poole aasta eest katkestanud.

Ta põgenes pidevalt kõigi olukordade eest, mis tundusid talle emotsionaalselt ähvardavad.

„Kas lähete sisse?“

Olivia taipas, et üks mees hoidis talle ust lahti. Mees oli umbes temavanune, ta riietus meenutas pisut professorit, aga ta nägi hea välja.

Olivia oli just mehe järel sisse astumas, kuid kangestus hirmust. Ta ei suutnud seda veel teha.

„Ootan kedagi,“ luiskas ta.

„Väljas vihma käes oodata on küll pöörane mõte. Miks te ei oota sees, kus on kuiv?“

Mees naeratas. Ta pruunid silmad olid sõbralikud ja neis kumas teatud huvi.

„Kõik on kombes,“ pomises Olivia.

Mees kehtas õlgu ja lasi pettunud ilmel ukse kinni vajuda.

Jah, ka kohtingute osas oli Olivia täielik argpüks. Tal oli olnud ülikooli ajal üks tõsine suhe, mis lõppes vastastikusel kokkuleppel. Siis oli ta kihlunud esimese mehega, kellega oli pärast kooli lõpetamist käinud, kuni sai aru, et kumbki ei armasta teist. Nad olid koos üksnes sellepärast, et nii oli mugav.

Olivia oli end veennud, et mõõdukalt nauditav suhe on turvalisem. Mis siis, kui ta armastaks kedagi kirglikult, meeletult, ja kaotaks selle mehe ootamatult – samamoodi nagu ema oli kaotanud isa? Kuusteist aastat hiljem tuli ikka veel ette hetki, mil Juliet paistis olevat täiesti murdunud.

Viltu võib minna nii palju asju. Avarii. Lennuõnnetus. Infarkt.

Põlev maja, kuhu mees võib sisse joosta, et inimesi päästa, kuigi tütar anub, et ta seda ei teeks.

Olivia pistis käed Seattle'i kõleda ilma eest kaitseks taskusse. Aga miski ei aidanud kõledast külmatundest vabaneda. See oli talle teada. Isegi viis päeva haiguslehel olemist, mille jooksul ta oli kõsitanud voodis teki all ja vahtinud tühjal pilgul kokandussauteid, ei tekitanud tal tahtmist kooki süüa.

Aga ta ei saanud lõputult kodus varjuda. Lõpuks tuleb naasta ellu ja minna tagasi tööle ning just sellepärast seisiski ta tüüpilises kevadises vihmas kohviku ukse taga, süda ärevusest pekslemas.

Milline nõmedus! Võimalus, et midagi sellist võiks uuesti juhtuda, oli jaburalt väike. Ta ei tohi lasta mingil vaimuhaigel narkomaanil oma elu üle kontrolli võtta.

Ta saab sellega hakkama.

Ta tahtis ukse lahti tõmmata, aga veel enne, kui käsi puudutas linki, helises ta taskus mobiiltelefon.

Ta tundis helina järgi ära, et helistaja on ta kooliaegne parim sõbranna, kes elas koos oma kolme lapsega endiselt Cape Sanctuarys.

Ta leidis, et Melodyga rääkida oli hetkel märksa olulisem kui panna proovile oma otsusekindlus kohvikusse siseneda. Ta keeras kõnele vastates kannal ringi ja sammus üle tänava kodu poole.

„Mel!“ vastas ta pisut hingetult adrenaliinisööstust ja pingutusest, mis kaasnes kahte astet korraga võttes trepist üles jooksmisega. „Nii tore, et sa helistasid!“

Tore oli vähe öeldud: ta tundis tohutut kergendust. Tal ei olnud vähimatki tahtmist oma jalga kohvikusse tõsta. Vähemalt veel mitte. Miks ta peaks end selleks sundima? Tal oli kodus kohvi ja ta võib tellida vajaduse korral toiduained kulleriga.

„Sa siis tead, miks ma helistan?“ küsis Melody, hääles kummaline noot.

„Ma tean seda, et mul on suur rõõm sinu häält kuulda. Ma olen su peale mõelnud.“

Ta polnud mitte üksnes argpüks, vaid ka väga nigel sõber. Ta polnud juba paar nädalat Melodyga ühenduses olnud, kuigi teadis, et sõbrannal on raske aeg, mida ei saanud võrreldagi kallaletungiga, mille tunnistajaks tema oli olnud.

Kui ta korteri ukse lukust lahti keeras, vingerdas ta koerake suurest rõõmusest teda nähes. Loomade varjupaigast võetud koer oli väga nunnu, *chihuahua* ja tillukese karvase puudli segu.

Veel üks põhjus, miks tal pole vaja välja minna. Kui ta vajab armastust ja tähelepanu, siis pruugib tal üksnes oma koera hüüda ja Otis tuleb kohe jooksuga.

Ta võttis koera sülle, lasi sellel nägu lakkuda ja tundis kohe, kuidas ärevus annab järele.

„Mõtlesin just, kui tore oleks, kui sa tuleksid koos poistega suvisel koolivaheajal paariks päevaks minu juurde,“ ütles ta Melodyle. „Võiksime viia poisid vaatlustorni, sõita paadiga San Juani saarestikku ja vaadelda vaalasid. Poistele teeks see kindlasti palju rõõmu. Või mis sa arvad?“

Ta vadistas liiga kiiresti. Ta tundis omapärast kombinatsiooni kergendusest, et tal polnud vaja tollesse kohvikusse siseneda, ja süütundest, et ta oli olnud nii ametis oma eluga, et polnud hädas oleva sõbrannaga ühendust võtnud.

„Minu korter pole eriti suur,“ jätkas ta vastust ootamata. „Aga mul on üks vaba magamistuba ja ma võin hankida poistele täispuhutavad madratsid. Tänapäeva madratsid on päris mugavad. Üks mu sõbranna rääkis, et oli õel Tacomas külas käies maganud täispuhutaval madratsil ja et ta magas paremini kui pärisvoodis. Mul on auto alles, kuigi reeglina ma seda linnas ei kasuta, ja poisid tahaksid kindlasti mu koeraga tuttavaks saada. Kui tahate, võime sõita isegi Olümpiaparki.“

„Liv! Jää juba wait!“ katkestas Melody ta vada. „Kuigi see kõik kõlab superhästi ja ma olen kindel, et poistele meeldiks väga, võime sellest hiljem rääkida. Sul pole aimugi, miks ma helistan. On nii?“

„Ma... miks sa siis helistad?“

Melody oli paar sekundit wait. „Juhtus õnnetus,“ lausus ta lõpuks.

Olivia jäi hingetuks. Õhk pahises temast välja, nagu oleks õhk-madratsisse leivanoaga auk löödud.

„Oh ei! Kas su poistega juhtus midagi?“ *Armas jumal, palun tee nii, et see poleks tõsi*, palvetas ta.

Melodyl oli olnud viimase kolme kuu jooksul juba niigi palju üleelamisi, sest ta igavene kaabakas abikaasa oli lasknud ühe oma õpilasega jalga.

„Ei, kullake. See ei puuduta minu, vaid sinu peret.“

Melody sõnad oleksid nagu kostnud kuskilt kaugelt ja Olivial läks tükk aega, enne kui nende tähendus talle kohale jõudis.